

Καλαβρ. (Μπόβ.): *Μὴ κάμη ἀπόρροισι καμμία κουνέφφα* (νὰ μὴ ἀποβάλλῃ καμμία γουρούνα).

ἀπορροί τό, ἀμάρτ. *πορροί* Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπορροή.

Τὸ εἰς τὰς ὁδοὺς ῥέον ὕδωρ τῆς βροχῆς: *Κάναμε χαντάκι γιὰ νὰ τρέχῃ τὸ πορροί. Τὸ πορροί πῆρε τὸ φράχτη.*

ἀπόρροια ἡ, ἄνδρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπόρροια.

Τὸ μετὰ τὸ πότισμα ῥέον εἰς τοὺς αὐλακας ὀλίγον ὕδωρ.

ἀπορροῖδι τό, Θῆρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροῖζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., αἱ τελευταῖαι τῶν ὀπωρῶν αἱ εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου λαμβανόμεναι.

ἀπορροῖζω Θῆρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπορροή = πτώσις τῶν φύλλων.

Ἐπὶ τῶν δένδρων, παρέχω τοὺς τελευταίους καρπούς: Ἄσμ.

Ἡπορροῖσαν οἱ συκῆς κ' ἡδεῖάσανε τ' ἀδέλμα, ἄλλοι κακὸ ποῦ τὰ βόρηκε τοῦ κάβου τὰ κωπέλλια!

ἀπορροκανίδι τό, ἄνδρ. κ.ά. ἀπορροκανίδι Πελοπ. (Λακων.) *πορροκανίδι* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ροκανίδι.

1) Τὸ ἐκ τοῦ ροκανίσματος προερχόμενον λεπτὸν καὶ ταινιοειδὲς ἀπόξεσμα ἐνθ' ἄν.: *Πῆλaine σῶρεψε 'λ-λία πορροκανίδμα* Κύπρ. 2) Λείψανον μικρὸν ἐξ οἰουδήποτε μεγαλυτέρου ὅλου, οἷον τῶν φρυγομένων διτύρων, τὰ συγκαθύοντα τοῦ χοιρείου λίπους κττ. Πελοπ. (Λακων.)

ἀπορροκκίζω Πόντ. (Τραπ.) ἀπορροκκίζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ρόκκα.

1) Τελειώνω τὴν διὰ τῆς ἡλακότητος κλῶσιν οἰασθήποτε κλωστικῆς ὕλης ἐνθ' ἄν.: *Ἀκόμηνο οὐτὸ ἐπερροῖτῖσε* Ὁφ. Συνών. ἀπορροκῶνω. 2) Τελειώνω τὴν οἰανδήποτε ἐργασίαν μου.

ἀπορροκκίσιμο τό, ἀμάρτ. ἀπορροκκίσιμο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροκκίζω.

Περάτωσις τῆς διὰ τῆς ἡλακότητος κλώσεως. Συνών. ἀπορροκκισμαν, ἀπορροκκωμαν.

ἀπορροκκισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροκκίζω.

Ἀπορροκκίσιμο, ὁ ἰδ.

ἀπορροκκωμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροκκῶνω.

Ἀπορροκκίσιμο, ὁ ἰδ.

ἀπορροκκῶνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ρόκκα.

Ἀπορροκκίζω 1, ὁ ἰδ.

ἀπορρομβῶ ἀμάρτ. *πορρομβῶ* Κύπρ. *πορρομβίζω* Κύπρ. Μετοχ. *πορρομβόμενος* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἐπὶ δένδρων, σχηματίζω λοβούς, δένω τὸν καρπὸν: *πορρομβῆσεν ἡ ἀθαδιά μας (ἐξήνθησε καὶ ἔδεσε τὸν καρπὸν). Τ' ἀμπέλια ἀρκινοῦν τῶν πορρομβοῦν. Ἐπορρομβῆσαν οἱ ἐλαιές. Ἡ λεμονεὰ πορρομβᾷ λεμόνια.* || Ἄσμ.

Τῶν νὰ τῆς πῆ βερκόλεχνη, ἐν' βέρεκα τῶν λυτίζει,

τῶν νὰ τῆς πῆ γλυκομηλέα, πορρομβόμενη μῆλα.

Καὶ ἀμτβ. δένονται, σχηματίζομαι, ἐπὶ τῶν καρπῶν: *Ἐπορρομβῆσαν τὰ μῆλα - τὰ σταφύλια.*

ἀπορροούγκλι τό, Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ροουγκλί.

Τὸ ἀποκοσκινίδι τῶν σιτηρῶν, σκύβαλον.

ἀπορροουθουνιάζω Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ροουθουνιάζω.

Ἀπορροουθουνίζω, ὁ ἰδ.

ἀπορροουθούνισμα τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροουθουνιάζω.

Ἀπορροουθούνισμα, ὁ ἰδ.

ἀπορροουθουνίζω Πάρ. ἀπορροουθ'ζω Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπορρο'θουνίζω Νάξ. ἀπορρο'θ'νίζω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ροουθουνίζω.

Ἀναπνέω ἰσχυρῶς διὰ τῶν ρωθίωνων ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς θυμωμένους Νάξ. Πάρ.: *Ἡπορροουθούνιζενε τόσην ὥρα δίχως νὰ μιλῇ* Νάξ. Συνών. ἀπορροουθουνιάζω.

ἀπορροουθούνισμα τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορροουθουνίζω.

Ἡ διὰ τῶν ρωθίωνων ἰσχυρὰ ἀναπνοὴ ἢ ὁποία συμβαίνει ὅταν εἶναι κἀνείς θυμωμένος. Συνών. ἀπορροουθούνισμα.

ἀπορροουφῶ πολλαχ. ἀπορροουφᾶω ἑνιαχ. ἀπορροουφᾶω Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπορροφῶ.

Ροφῶ ἐντελῶς: *Ὅσο περ'σσότερα αἵματα κατορθώση κι ἀπορροουφήξῃ ἑνας τόπος, τόσο περ'σσότερη δύναμι θὰ δείξῃ* ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. γραμματ. 1,156 — Ποίημ.

Δεντρογαλιές τὰ μπράτσα σου κουλουριαστὰ προσμέναν κάποιον ζωὴ νὰ τινάχτοῦν νὰ τὴν ἀπορροουφήξουν

ΚΠαλαμ. Βωμ. 2 96.

ἀπόρροουχο τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ροῦχο.

Ἐνδυμα παλαιωθὲν καὶ ἐφθαρμένον ἐνθ' ἄν.: *Ὅλο ξέν' ἀπόρροουχα παίρνεις καὶ φορᾷς* Ἀθῆν.

ἀπορροχάζω Πόντ. (Ἀργυρόπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ροχάζω.

Ρέγχω κοιμώμενος. Συνών. ροχαλίζω.

***ἀπορρουπίζω**, μέσ. ἀπορροεπίδκουμι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐς. ρύπος.

Μέσ. δι' ἐκχύσεως γλοιώδους ὕλης ἐκδηλῶ εἴτε ἐπικείμενον τοκετὸν εἴτε ὄργανον πρὸς συνουσίαν, ἐπὶ θηλυκοῦ ζῴου: *Ἀπορροεπιδέκεται τὸ ζῶν.*

***ἀπορροῦπισμα** τό, ἀπορροεπισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπορρουπίζω.

Ἡ διάθεσις τοῦ *ἀπορρουπίζω, ὁ ἰδ.

ἀπορρωγίζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ρῶγα.

Ἀποσπῶ τὰς ρῶγας τῆς σταφυλῆς.

ἀπορρωλιν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ ρωλιν.

Τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ λαμβανόμενον γάλα καὶ ἐπομένως ἀνόθευτον.

ἀπορρωμανίζω ἀμάρτ. *πορρωμανίζω* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ρωμανίζω.

Ἀποσύρω τὸ ρωμανήσιν, τὸν μοχλὸν δι' οὗ κλείεται ἐσωτερικῶς ἡ θύρα, ἀνοίγω τὴν θύραν: Ἄσμ.

Τὸ εἶνος ἐπορρωμνίζεν τὸ ἡ κόρη ξηψυδίζει.

Συνών. ξεμανταλῶνω, ξερρωμανίζω.

